

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a soudce Mgr. Aleše Sabola v právní věci

žalobkyně: **Obec Orlické Záhoří**, IČO: 00275204
sídlem Orlické Záhoří 34
zastoupené advokátem JUDr. Jaromírem Císařem
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1

za účasti: 1) **Mgr. J. Ž.**, nar. xxx
bytem xxx
a
2) **J. Ž.**, nar. xxx
bytem xxx

o žalobě proti rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6336/2015-31-4 a č. j. 6336/2015-31-5,

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6336/2015-31-4 a č. j. 6336/2015-31-5, a rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 31. 10. 2014, č. j. MMR-11022/2014-83/736 a č. j. MMR-11022/2014-83/819, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 342 Kč, a to do jednoho měsíce dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaromíra Císaře, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení 1) nemá právo na náhradu nákladů řízení
- IV. Osoba zúčastněná na řízení 2) nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že jimi byla zkrácena na svých právech.
2. V žalobě uvádí, že na základě její žádosti byla dne 7. 2. 2013 Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou, odborem výstavby a životního prostředí (dále též jen „stavební úřad“) vydána tato rozhodnutí: a) rozhodnutí č. j. OVŽP-9982/11-9982/2011/LK, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o umístění stavby Skiareál „Jadrná“ (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby“) a b) rozhodnutí č. j. OVŽP-17611/12-Lk, kterým bylo podle ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona vydáno rozhodnutí o změně využití území Skiareál „Jadrná“ (dále jen „rozhodnutí o změně využití území“), obě dále též jen „územní rozhodnutí“.
3. Proti rozhodnutí o umístění stavby i proti rozhodnutí o změně využití území podaly osoby zúčastněné na řízení odvolání. Podaná odvolání zamítl dne 6. 1. 2014 Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“), jako opožděná, a to svými rozhodnutími č. j. 22114/UP/2013/Kul (dále jen „rozhodnutí o odvolání proti umístění stavby“) a č. j. 21922/UP/2013/Kul (dále jen „rozhodnutí o odvolání proti změně využití území“).
4. Dne 16. 1. 2015 obdržela žalobkyně od krajského úřadu informaci o tom, že právní moc obou územních rozhodnutí byla zrušena. V rámci následného šetření situace se žalobkyni podařilo zjistit, že žalovaný vydal v přezkumném řízení dne 31. 10. 2014 rozhodnutí č. j. MMR-11022/2014-83/736 a rozhodnutí č. j. MMR-11022/2014-83/819 (obě společně dále jen „rozhodnutí v přezkumném řízení“). Rozhodnutími v přezkumném řízení žalovaný zrušil obě rozhodnutí krajského úřadu o odvoláních a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení. Rozhodnutí v přezkumném řízení nebyla žalobkyni nikdy doručena. Žalobkyně podala proti rozhodnutím v přezkumném řízení rozklad ze dne 13. 2. 2015 (dále jen „rozklad“) a dále doplnění rozkladu ze dne 13. 3. 2015. Rozhodnutími ministryně pro místní rozvoj ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6336/2015-31-4 a č. j. 6336/2015-31-5, byl rozklad žalobkyně zamítnut jako nepřípustný (obě rozhodnutí společně dále jen „rozhodnutí o rozkladu“). Obě rozhodnutí o rozkladu byla žalobkyni doručena dne 18. 5. 2015.
5. První a stěžejní žalobní námitka směřuje do postupu žalovaného, který žalobkyni nepřiznal práva účastníka v přezkumném řízení. Její rozklad byl zamítnut jako nepřípustný s odůvodněním, že žalobkyně nebyla s ohledem na § 95 odst. 4 zákona č.

500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) účastníkem přezkumného řízení, neboť nebyla ani účastníkem odvolacího řízení. Tento závěr žalovaného je podle žalobkyně zcela nesprávný a nezákonný, neboť žalobkyně byla žadatelem o vydání předmětných územních rozhodnutí, proti kterým bylo odvolání podáno. Žalobkyně je subjektem, který je v odvolacím řízení přímo dotčen ve svých právech a povinnostech, její účastenství v odvolacím řízení je nepochybné.

6. Žalobkyně má za to, že žalovaný dospěl ke zcela mylnému závěru, že účastníkem odvolacího řízení je pouze odvolatel. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na závěr č. 79 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 22. 6. 2009, který se týká *Doručování rozhodnutí o nepřípustném nebo opožděném odvolání* (dále jen „Závěr č. 79“). Žalobkyně uvádí, že Závěr č. 79 není právním předpisem a není způsobilý jakkoli měnit či upravovat zákon. Nadto, ze Závěru č. 79 nikterak neplyne, že účastníkem odvolacího řízení má být *pouze* odvolatel. Závěr č. 79 toliko konstatuje, že k nabytí právní moci rozhodnutí o nepřípustném či opožděném odvolání postačí, pokud je doručeno odvolateli. Závěr č. 79 se tak primárně týká otázky doručování a nabytí právní moci rozhodnutí, nikoli vymezení účastníků odvolacího řízení. Smyslem Závěru č. 79 bylo odstranění určitých pochybností vyplývajících z dikce zákona ve vztahu k otázkám doručování a nabytí právní moci předmětných rozhodnutí. Poradní sbor ministra vnitra přitom tuto otázku řešil výrazně ve prospěch těch účastníků odvolacího řízení, kteří mají zájem, aby napadená rozhodnutí bez zbytečných průtahů nabyla právní moci. Z pouhé skutečnosti, že doručení určitého rozhodnutí účastníkovi není podmínkou nabytí právní moci rozhodnutí, nelze dovodit, že takový subjekt není účastníkem řízení. Z právně-teoretického, ale ani z praktického pohledu nelze připustit, že by se subjekt střídavě stával a přestával být účastníkem správního řízení, podle toho, jakými otázkami (do jaké míry se účastníka týkajícími) se správní orgán v daný moment zabývá.
7. Nesprávnost a absurdita výkladu Závěru č. 79, který použil žalovaný, podle žalobkyně vyniká právě při aplikaci takového výkladu ve vztahu k řízení přezkumnému. Přezkumné řízení se totiž již bytostně dotýkalo práv žalobkyně a mělo přímý dopad na účinky napadených rozhodnutí. Žalovaný svým postupem zcela absurdně připustil, aby žalobce po období více než jednoho roku v dobré víře investoval značné náklady (cca 18 mil. Kč) do další přípravy projektu v návaznosti na pravomocná územní rozhodnutí, aniž by se vůbec dozvěděl, že jakékoli přezkumné řízení probíhá, či se k němu dokonce mohl vyjádřit. Tímto postupem byla rovněž porušena povinnost správního orgánu postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady (§ 6 odst. 2 správního řádu).
8. Výchozí a zcela nezbytnou podmínkou pro závěr poradního sboru ministra vnitra ohledně doručování rozhodnutí o nepřípustném či opožděném odvolání byla skutečnost, že „*na rozhodnutí o nepřípustném nebo opožděném odvolání nejsou závislé účinky napadeného rozhodnutí*“. Určitý samostatný charakter řízení o nepřípustném nebo opožděném odvolání v rámci odvolacího řízení, který poradní sbor ministra vnitra dovozuje, je na této podmínce závislý a obecně přestává platit vždy, jakmile přestává být naplněna tato podmínka. Tato podmínka přitom v přezkumném řízení v žádném případě splněna nebyla. Není možné, aby žalovaný současně tvrdil, že žalobkyně není účastníkem řízení, s odůvodněním, že se jí rozhodování nikterak nedotýká, a zároveň svým rozhodnutím do práv žalobkyně zcela zásadním způsobem zasáhl. Postup, kdy žalovaný žalobkyni

nepřibral jako účastníka přezkumného řízení a navíc z téhož důvodu zamítl její rozklad, je navíc zcela v rozporu se základními zásadami správního práva, zejména pak s povinností správních orgánů umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

9. Žalobkyně v dalších žalobních bodech podává argumentaci proti rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení. Namítá, že žalovaný v rámci zkráceného přezkumného řízení prováděl nepřipustně dokazování. Ze správních spisů odvolacích řízení jasně vyplývá, že posledním dnem lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a proti rozhodnutí o změně využití území bylo pondělí 11. 3. 2013. Skutkový stav, jak byl dle rozhodnutí o odvolání proti umístění stavby i dle rozhodnutí o odvolání proti změně využití území zjištěn krajským úřadem jako odvolacím orgánem, je takový, že *„obě odvolání rozhodnutí o umístění stavby i proti rozhodnutí o změně využití území byla na adresu prvoinstančního správního orgánu odeslána dne 12. 3. 2013, tedy po uplynutí lhůty pro podání odvolání.“* Pokud měl některý z účastníků územních řízení v úmyslu rozporovat skutkový stav zjištěný krajským úřadem a navrhopvat provedení důkazů, mohl se domáhat odstranění takových údajných nedostatků pomocí institutu správní žaloby, anebo pokud by k tomu byly splněny zákonné předpoklady, návrhem na obnovu řízení. Avšak přezkumné řízení slouží toliko k odstranění nezákonností v rozhodování, nikoli k nápravě případných skutkových nesprávností, ani jako alternativa obnovy řízení pro případ, že pro obnovení řízení nejsou splněny zákonné podmínky. Ustálená judikatura správních soudů v tomto smyslu jednoznačně konstatuje, že *„obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností.“* (viz rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74.
10. Využití nesprávného procesního institutu se podle žalobkyně následně odráží ve vnitřně rozporných formulacích obou rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalovaný v rozhodnutích v přezkumném řízení například uvádí, že porušení *„zákonných ustanovení při vydání rozhodnutí o opožděném odvolání (...) je zjevné ze spisového materiálu, vysvětlení účastníků přezkumného řízení není zapotřebí“*, a dále že využilo *„svého oprávnění podle § 98 správního řádu a provedlo v dané věci zkrácené přezkumné řízení, v němž se neprovádí dokazování a v němž prvním úkonem je rozhodnutí.“* Na jiném místě týchž rozhodnutí však žalovaný uvádí, že vycházel z vyjádření zástupce účastníků, a že provedl důkazy *„podací lístek č. RR072038615CZ České pošty, s.p. 140 00 Praha 4“* a *„doklad „Prohlížení stavu zásilky č. RR072038615CZ“ opatřený razítkem České pošty, s.p. 140 00 Praha 4, s datem vystavení 10. ledna 2014“*, přičemž ani vyjádření ani důkazy nebyly součástí odvolacích řízení. Podle žalobkyně je zjevné, že uvedená tvrzení z odůvodnění rozhodnutí v přezkumném řízení jsou vzájemně v příkrém rozporu. Přestože žalovaný prováděl dokazování a vycházel z vysvětlení účastníků, které nebyly součástí odvolacích řízení, postupoval ve zkráceném přezkumném řízení, které je ovšem přípustné pouze v případech, kdy vysvětlení účastníků není zapotřebí, a v rámci něhož se dokazování nepřipouští.
11. Postup žalovaného je podle žalobkyně v rozporu s vlastním účelem institutu přezkumného řízení, kterým je obecně odstranění případných nezákonností v rozhodování, nikoliv doplnění a změna zjištěného skutkového stavu, z něhož rozhodnutí vychází. Krajský úřad nepostupoval nezákonně, pokud rozhodl o odmítnutí odvolání na základě důkazu, podle kterého bylo odvolání podáno k poštovní přepravě až po uplynutí odvolací lhůty.

12. Žalobkyně má dále za to, že rozhodnutí v přezkumném řízení jsou nepřezkoumatelná. Žalovaný totiž nově provedené důkazy bez dalšího zhodnotil jako přesvědčivější než důkazy obsažené ve správním spise (poštovní obálky s vyznačeným datem podání 12. 3. 2013), aniž by se s rozporem v důkazních prostředcích jakkoliv vypořádal a aniž by svoji preferenci jednoho důkazu před důkazem jiným jakkoli vysvětlil.
13. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný dopustil porušení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, neboť došlo k zásahu do práv nabytých v dobré víře. Uvedené ustanovení ukládá správnímu orgánu, který vydává rozhodnutí v přezkumném řízení, explicitně povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře, a to navíc výslovně zejména v případech, kdy správní orgán přezkoumávané rozhodnutí ruší (jako právě v tomto případě), mění, či určuje účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (jako právě v tomto případě). S uvedenou povinností se žalovaný pokusil vypořádat tím, že v rozhodnutích v přezkumném řízení uvedl, že: *„z přezkoumávaného rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání (...) jako odvolání opožděného nenabyl nikdo žádných práv. Nejde zde tedy o nijaká práva nabytá v dobré víře, která by bylo třeba šetřit podle § 94 odst. 5 správního řádu.“* V této své úvaze však žalovaný zcela opomenul žalobkyni a skutečnost, že s právní mocí rozhodnutí o odvolání proti umístění stavby a rozhodnutí o odvolání proti změně využití území žalobkyně nabyla právo k umístění zamýšlených staveb a ke změně ve využívání území, o něž v územních řízeních usilovala.
14. Žalobkyně po dobu více než jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o změně využití území v dobré víře investovala rozsáhlé prostředky do další přípravy projektu Skiareál „Jadrná“. Zejména byly prováděny směny a výkupy pozemků, dále byla zpracována podrobná dokumentace pro realizaci stavebního záměru, byly činěny veškeré kroky směřující k podání žádosti o stavební povolení, jakož i další kroky v rámci realizace projektu, jako příprava a realizace zadávacích řízení atd. Veškeré tyto investice z rozpočtu žalobkyně by byly zrušením právní moci rozhodnutí o umístění stavby či rozhodnutí o změně využití území zmařeny. Tuto skutečnost žalovaný při rozhodování nevzal jakkoliv v potaz.
15. Žalobkyně konečně namítá, že rozhodnutí v přezkumném řízení jsou rovněž nezákonná z důvodu, že nebyla vydána oprávněnou osobou. Rozhodnutí v přezkumném řízení byla vydána vedoucí oddělení územně a stavebně správního I Ministerstva pro místní rozvoj, Ing. M. K. Dle informací žalobkyně je však k vydávání rozhodnutí v přezkumných řízeních v rámci působnosti žalovaného v oblasti územně a stavebně správní oprávněna pouze osoba na pozici ředitele/ředitelky odboru územně a stavebně správního.
16. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a k argumentaci žalobkyně uvedl, že podle § 95 odst. 4 správního řádu jsou účastníky přezkumného řízení účastníci původního řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, jehož se přezkumné řízení týká, nebo jeho nástupci. V přezkumném řízení bylo rozhodováno o tom, zda rozhodnutí o odvolání proti umístění stavby a rozhodnutí o odvolání proti změně využití území bylo vydáno v souladu s právními předpisy či nikoliv. Krajský úřad v jím vedených řízeních nerozhodoval o meritů věci, ale pouze o skutečnosti, zda odvolání byla podána řádně a včas, přičemž tato

odvolání zamítl jako opožděná. Účastníky těchto odvolacích řízení byli proto jen odvolatelé, neboť pouze o jejich právech a právem chráněných zájmech bylo rozhodováno; rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost (nebo opožděnost) podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvolacími námitkami, věcná a právní stránka rozhodnutí nebyla jakkoli hodnocena a zkoumána (viz rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 61/2014-34).

17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemohla být účastníkem odvolacího řízení, nemohla být ani účastníkem přezkumných řízení, a to s ohledem na § 95 odst. 4 správního řádu. Žalovanému proto nezbylo, než rozklad žalobkyně zamítnout jako nepřípustný s ohledem na § 152 odst. 4 a § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný uvádí, že postupoval v souladu se Závěrem č. 79 i recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pokud by žalovaný žádost odvolatelů o zahájení přezkumného řízení zamítl, upřel by tím odvolatelům jejich právo na spravedlivý proces, neboť jak bylo prokázáno v přezkumných řízeních, rozhodnutími krajského úřadu zamítnutá odvolání nebyla podána opožděně a měla být projednána v meritů věci.
18. K námitce žalobkyně týkající se provádění důkazů ve zkráceném přezkumném řízení žalovaný odkazuje na § 98 správního řádu a § 96 odst. 2 věta třetí správního řádu, podle něhož příslušný správní orgán „*podle potřeby zajistí vyjádření účastníků*“. Z tohoto slovního spojení podle žalovaného vyplývá aktivní činnost správního orgánu opatřit si vyjádření účastníků. Žalovaný v jím vedeném zkráceném přezkumném řízení vycházel pouze ze spisového materiálu a z podání odvolatele, kterým byl podnět k přezkumnému řízení a žádné jiné podklady pro vydání rozhodnutí neopatřoval. Skutečnost, že správní orgán přihlédl k argumentaci odvolatele a k podacím lístkům, které byly součástí odvolatelského podnětu k přezkumnému řízení přitom podle žalovaného nelze považovat za provádění důkazů nad rámec mantinelů daných ustanovením správního řádu o zkráceném přezkumném řízení.
19. Ve vztahu k ochraně práv nabytých k dobré víře žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mj. obecně uvedl, že v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadkem na zákonnost na straně druhé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009-162). Přitom každé rozhodnutí vydané v přezkumném řízení je zásahem do již nabytých práv, neboť rozhodnutím v přezkumném řízení se mění či ruší práva přiznaná již pravomocným rozhodnutím. Aby byl důvod přezkumné řízení zastavit, přestože přezkoumávané rozhodnutí je zjevně nezákonné, musí být újma, která by účastníkovi vznikla, ve zjevném nepoměru. Skutečnost, že žalobkyně již začala s výkupem pozemků pro plánovanou stavbu, takovým zjevným nepoměrem není.
20. Co se týká namítané funkční (ne)příslušnosti, žalovaný uvádí, že podle čl. 5 organizačního řádu Ministerstva pro místní rozvoj je představený nebo vedoucí zaměstnanec povinen určit svého zástupce, který ho zastupuje ve stanoveném rozsahu práv a povinností. Ředitelé odborů a další představení nebo vedoucí zaměstnanci zastupují v rozsahu své věcné působnosti podle zvláštní části organizačního řádu. Nadto žalovaný uvádí, že funkční

příslušnost se vztahuje ke správnímu orgánu jako celku, bez ohledu na jeho vnitřní organizační strukturu. K vydání rozhodnutí v přezkumném řízení bylo ze zákona příslušné Ministerstvo pro místní rozvoj, a i kdyby byla předmětná rozhodnutí vydána např. odborem, který k tomu dle organizačního řádu žalovaného nebyl příslušný, nejednalo by se o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť byla vydána věcně i funkčně příslušným orgánem státní správy.

21. V replice žalobkyně nad rámec již uvedeného doplnila, že nepovažuje za rozhodné, zda přezkoumávaná rozhodnutí byla vydána o meritu věci, či „pouze“ o zásadních procesních otázkách této věci. Jedná se o významné porušení zásady vyjádřené výslovně v ust. § 4 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgány umožňují *„dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.“* Argumentace žalovaného, že případné zamítnutí žádosti odvolatelů by bylo zásahem do jejich práva na spravedlivý proces, jelikož jejich odvolání nebyla podána opožděně a měla být meritorně projednána, je pro posouzení otázky účastenství žalobkyně zcela irelevantní.
22. Podle žalobkyně žalovaný dezinterpretuje ust. § 98 správního řádu v příkrém rozporu s jeho skutečným zněním. Dle ust. § 98 je podmínkou pro provedení zkráceného přezkumného řízení to, že vysvětlení účastníků není zapotřebí, tj. není vůbec zapotřebí pro rozhodnutí věci, jinými slovy porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu. V situaci, kdy ze spisového materiálu předloženého odvolacím orgánem porušení právního předpisu zjevné nebylo a žalovaný musel vycházet z vysvětlení odvolatelů (a jimi předložených nových důkazů), není tato podmínka splněna, a tedy zkrácené přezkumné řízení nemůže být provedeno. Žalovaný navíc zaměňuje pojmy opatrování důkazů, což je aktivní činnost správního orgánu, kterou ve svém vyjádření žalovaný popisuje, a provádění dokazování, tedy i následné zjištění obsahu opatřených důkazů, jejich zhodnocení a zohlednění ve vydaném rozhodnutí.
23. Jak výslovně stanoví ust. § 98 správního řádu, ve zkráceném přezkumném řízení se dokazování neprovádí. Pokud tedy žalovaný provedl důkaz podacími listky, které byly přiloženy k podnětu odvolatelů, není splněna podmínka, že se dokazování neprovádí, a tedy zkrácené přezkumné řízení nemůže být provedeno. Pokud navíc žalovaný důkaz podacím lístkem provedl tak, že k němu pouze přihlédl, aniž o tom předem vyrozuměl účastníky a aniž o tom učinil záznam do správního spisu, jak vyžadují ust. § 51 odst. 2 správního řádu, resp. ust. § 53 odst. 6 správního řádu, provedl důkaz nezákonně. Pro úplnost žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že opožděně podané odvolání odvolatelů bylo zároveň blanketní, neobsahovalo tedy ani informaci o tom, v jakém rozsahu odvolatelé rozhodnutí napadají, ani neobsahovalo popis žádných skutečností, v nichž odvolatelé spatřují jejich nezákonnost. Své odvolání odvolatelé ani následně o žádnou argumentaci nedoplnili.
24. Stran funkční příslušnosti, resp. oprávnění vedoucí oddělení územně a stavebně správního samostatně vydávat rozhodnutí v přezkumném řízení, žalobkyně v replice uvedla, že z rozhodnutí v přezkumném řízení je zjevné, že byla vydána vedoucí oddělení územně a stavebně správního I v odboru územně a stavebně správním. Jakákoliv informace o tom, že by vedoucí oddělení územně a stavebně správního I měla v dané věci zastupovat příslušnou vedoucí odboru územně a stavebně správního v rozhodnutích v přezkumném řízení chybí.

Argumentace žalovaného tedy neodpovídá obsahu napadených rozhodnutí a jeví se jako ryze účelová. K argumentaci žalovaného, že se funkční příslušnost vztahuje ke správnímu orgánu jako celku bez ohledu na jeho vnitřní organizační strukturu, žalobkyně uvádí, že tímto způsobem by bylo možné aprobovat situaci, kdy by správní rozhodnutí, tedy závazné akty orgánů veřejné moci, které autoritativně zasahují do práv a povinností jejich adresátů, byli oprávněni vydávat např. zaměstnanci zařazení na pozici vrátného nebo uklízečky; tuto argumentaci je tak nutno odmítnout.

25. Osoby zúčastněné na řízení svého práva podat písemné vyjádření k věci nevyužily.
26. Z napadených rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014 se podává, že je žalovaný vydal ve zkráceném přezkumném řízení, s tím, že za účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu označil odvolatele (osoby zúčastněné na řízení). Zrušil jimi rozhodnutí krajského úřadu ze dne 6. 1. 2014, č. j. 22114/UP/2013/Kul, a č. j. 21922/UP/2013/Kul, kterými byla jako opožděná zamítnuta odvolání osob zúčastněných na řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 2. 2013, č. j. OVŽP-9982/11-9982/2011/LK, o umístění stavby „Skiareál Jadrná“, a č. j. OVŽP-17611/12-Lk o změně využití území; a to s účinky ode dne 6. 1. 2014.
27. Při zamítnutí odvolání osob zúčastněných na řízení vyšel krajský úřad ze zjištění, že uvedená rozhodnutí stavebního úřadu byla na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje, vyvěšena dne 8. 2. 2013 (sejmuto dne 25. 2. 2013), přičemž lhůta k podání odvolání uplynula po 15 dnech ode dne doručení, tj. dne 11. 3. 2013. Při posouzení včasnosti společného odvolání osob zúčastněných na řízení vyšel z jeho označení razítkem stavebního úřadu s datem doručení 12. 3. 2013 a z dokladu o skutečnosti, že držiteli poštovní licence bylo odvolání předáno dne 12. 3. 2013, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání odvolání.
28. Žalovaný přisvědčil závěru krajského úřadu, že posledním dnem lhůty k podání odvolání byl 11. 3. 2013, že odvolání osob zúčastněných na řízení bylo označeno razítkem s datem doručení 12. 3. 2013, a že součástí spisu je dále doklad o skutečnosti, že držiteli poštovní licence bylo odvolání předáno dne 12. 3. 2013. Žalovaný však dále zohlednil též tvrzení odvolatelů v jejich „žádosti o povolení obnovy řízení“, resp. „podnětu k přezkumnému řízení“, že „společné odvolání bylo podáno doporučeně na poště v Praze 4 dne 11. 3. 2013 v 19:59 hod., o čemž svědčí jednak podací lístek, jednak výsledek šetření odesílající pošty z 10. 1. 2014“, jakož i doklady, které k tomuto tvrzení odvolatelé přiložili v příloze. Na základě těchto dokladů posoudil žalovaný odvolání osob zúčastněných na řízení jako včasné s tím, že „porušení zákonných ustanovení (§ 2 odst. 3, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu) při vydání rozhodnutí o opožděném odvolání ...je zjevné ze spisového materiálu, vysvětlení účastníků řízení není zapotřebí“. Jelikož byly podle žalovaného splněny i ostatní podmínky pro přezkumné řízení, ...*„využilo ministerstvo svého oprávnění podle § 98 správního řádu a provedlo v dané věci zkrácené přezkumné řízení, v němž se neprovádí dokazování a v němž prvním úkonem je rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu...“*. Dále žalovaný uvedl, že *„z přezkoumávaného rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání ...jako odvolání opožděného nenabyl nikdo žádných práv. Nejde zde tedy o nějaká práva nabytá v dobré víře, která by bylo třeba šetřit podle § 94 odst. 5 správního řádu“*.

29. Ministryně pro místní rozvoj v napadených rozhodnutích o rozkladech žalobkyně, které zamítla jako nepřipustné, uvedla, že žalobkyně (jako stavebník) nebyla účastníkem odvolacího řízení a nebyla ani účastníkem přezkumného řízení. Rozklad proto nebyl shledán přípustným. Ministryně odůvodnění doplnila s odkazem na závěr č. 79 tím, že účastníkem řízení o opožděném odvolání je (za podmínky, že proti rozhodnutí nebylo podáno jiné než nepřipustné nebo opožděné odvolání, že nebylo o takovém odvolání proti napadenému rozhodnutí rozhodnuto, nebo že napadené rozhodnutí již nabylo právní moci) pouze odvolatel, který bude rovněž uveden ve výrokové části rozhodnutí o opožděném odvolání jako účastník podle § 27 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí o zamítnutí nepřipustného nebo opožděného odvolání netvoří celek s napadeným rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o zamítnutí řádného odvolání, které má vliv na právní moc napadeného rozhodnutí.
30. Před posouzením věci samé se městský soud zabýval splněním podmínek řízení, mezi něž patří i otázka aktivní legitimace žalobkyně, která je veřejnoprávní korporací. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“ je aktivní legitimace žalobce založena tvrzením o zkrácení na svých právech buď přímo, nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Žalobkyně namítá porušení svých procesních i hmotných práv v řízeních předcházejících napadeným rozhodnutím, jež byla vydána v návaznosti na rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby a rozhodnutí o změně využití území.
31. V daném případě byla předmětem zkráceného přezkumného řízení rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání osob zúčastněných na řízení proti rozhodnutím stavebního úřadu o žádostech žalobkyně. Rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, jímž došlo k otevření pravomocně skončeného rozhodnutí stavebního úřadu o žádosti žalobkyně, je nutno bezesporu považovat za rozhodnutí, jež může mít dopady do práv a povinností žalobkyně jakožto žadatelky o vydání územního rozhodnutí; ta je v procesně stejném postavení jako jiní žadatelé o vydání tohoto typu správního rozhodnutí.
32. Nelze přistoupit na argumentaci žalovaného, že pokud je výsledkem odvolacího řízení zamítnutí podaného odvolání proti vydanému prvostupňovému rozhodnutí o umístění stavby, resp. o změně využití území, pro opožděnost, nedotýká se přezkumné řízení, jehož výsledkem je znovuotevření odvolacího řízení, práv žadatele o vydání předmětných rozhodnutí. Je zjevné, že pokud v důsledku nepodání řádného odvolání nabyla uvedená prvostupňová rozhodnutí právní moci marným uplynutím lhůty pro podání odvolání, potom „obživení“ odvolacího řízení v důsledku využití „mimořádných“ opravných prostředků představuje skutečnost, která se zřetelně dotýká práv žadatele, pro něhož byla vydaná pravomocná rozhodnutí důležitým aspektem pro navazující stavební činnost, resp. její přípravu.
33. Přestože předmětem přezkumného řízení bylo rozhodnutí procesní povahy, toto rozhodnutí mělo do práv žalobkyně hmotněprávní účinky. Ve vztahu k procesní legitimaci žalobkyně lze uzavřít, že rozhodnutí vydaná v rámci přezkumného řízení, která ovlivňují další průběh žalobkyní zahájeného správního řízení, se dotýkají její právní sféry (srov. usnesení NSS ze dne 23. 2. 2005, č. j. 6 A 25/2002-62). Žalobu tedy podala osoba k tomu oprávněná.

34. Při splnění ostatních podmínek řízení Městský soud v Praze přistoupil k přezkumu žalobou napadených rozhodnutí i řízení, které jim předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 „s. ř. s.“). Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadených rozhodnutí.
35. Podle § 92 odst. 1 *správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*
36. Podle § 94 odst. 1 *správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. (...)*
37. Podle § 94 odst. 4 *správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*
38. Podle § 94 odst. 5 *správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*
39. Podle § 95 odst. 1 *správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.*
40. Podle § 95 odst. 4 *správního řádu účastníky přezkumného řízení jsou účastníci původního řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, jichž se přezkumné řízení týká, nebo jejich právní nástupci.*
41. Podle § 96 odst. 2 *správního řádu soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží. Příslušný správní orgán posoudí spisový materiál a podle potřeby zajistí vyjádření účastníků a správních orgánů, které řízení prováděly.*
42. Podle § 98 *správního řádu jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí.*

Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.

43. Stěžejní právní otázkou k posouzení v této věci je, zda žalobkyně byla (měla být) účastníkem přezkumného řízení, které bylo k podnětu osob zúčastněných na řízení vedeno, a zda žalovaný postupoval v souladu s právní úpravou, pokud žalobkyni toto postavení nepřiznal.
44. Žalovaný ve své argumentaci vychází z toho, že účastníkem odvolacího řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu, je pouze odvolatel, a to z důvodu, že se jedná o rozhodnutí procesní, jež má samostatný charakter. Pokud je tedy předmětem přezkumného řízení toto rozhodnutí, okruh účastníků přezkumného řízení se podle žalovaného odvíjí od tohoto „původního“ řízení. S tímto výkladem se nelze ztotožnit.
45. Správní orgán je povinen umožnit dotčeným osobám, kam mezi prvními patří i žadatel v řízení o žádosti, uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu). Je bezesporu oprávněným zájmem žadatele, který disponuje pravomocným kladným rozhodnutím o své žádosti (zde o vydání územních rozhodnutí), účastnit se řízení, jehož výsledkem může být opětovné otevření řízení o odvolání proti takovému rozhodnutí. Právo na účast tohoto žadatele v přezkumném řízení, které takové důsledky mít může, jako tomu bylo v dané věci, je nutno dovozovat s § 95 odst. 4 správního řádu, který při stanovení okruhu účastníků přezkumného řízení vychází z § 27 správního řádu, nikoli z okruhu účastníků v řízení o nepřípustném nebo opožděném odvolání. Stěžejním důvodem je skutečnost, že zatímco rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost či nepřípustnost nemůže na právní moci prvostupňového rozhodnutí ničeho změnit, a i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu osvědčuje, že tento typ rozhodnutí netvoří jednotu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, a ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 - 93), rozhodnutí v přezkumném řízení, kterým je znovuotevřena možnost zásahu do již pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost v přezkumném řízení, tuto změnu představuje.
46. Okamžik nabytí právní moci je důležitou skutečností z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Postup, jehož důsledkem je znovuotevření řízení o odvolání proti (do té doby) pravomocným správním rozhodnutím, se zřetelně dotýká práv žadatele nabytých v dobré víře právě v existenci pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a zjevně tak ovlivňuje právní poměry tohoto žadatele.
47. Do pravomocného rozhodnutí lze zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek. Důležitým požadavkem, který právní úprava klade na rozhodování správních orgánů v přezkumném řízení, je právě ochrana práv nabytých v dobré víře (§ 94 odst. 4 a 5 správního řádu), tj. správní orgány musí důkladně zvažovat, zda zásahem do již pravomocného správního rozhodnutí jeho změnou či zrušením nebude jinému účastníkovi řízení či veřejnému zájmu způsobena zjevně nepřiměřená újma. Případný vznik takové (vlastní) újmy může nejlépe tvrdit a prokazovat právě tímto

způsobem dotčený účastník, přičemž tak může nejlépe činit prostřednictvím uplatnění svých práv v přezkumném řízení.

48. Na výše uvedeném závěru tedy nemůže nic změnit ani žalovaným uváděná skutečnost, že v přezkumném řízení se řešila otázka zákonnosti rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání osob zúčastněných na řízení jako opožděného, nikoli meritum věci, tj. zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby a změně využití území. Jak bylo totiž vyloženo výše, dopady takového rozhodnutí do právního postavení žalobkyně jsou zřejmé. Odkazy žalovaného na závěr č. 79 se mýlí podstatou věci, neboť na rozdíl od rozhodnutí, jímž je zamítnuto odvolání jako opožděné či nepřípustné, které nemá vliv na právní moc rozhodnutí v meritu věci, rozhodnutí v přezkumném řízení, jímž se toto rozhodnutí ruší, tento vliv má, neboť jím dochází k opětovnému otevření odvolacího řízení.
49. Soud tedy sdílí právní názor žalobkyně, že měla být účastníkem jak přezkumného řízení, tak řízení o rozkladu proti rozhodnutím v tomto přezkumném řízení vydaným, a to se všemi procesními právy s tím spojenými. Skutečnost, že tomu tak nebylo, představuje závažnou vadu řízení, neboť žalobkyni bylo zcela znemožněno účastnit se přezkumného řízení. Tato vada sama o sobě způsobuje nezákonnost napadených rozhodnutí, a to jak rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj coby orgánu rozhodujícího o rozkladu, tak rozhodnutí vydaných žalovaným v přezkumném řízení. Tento důvod by bez dalšího postačoval k tomu, aby soud žalobě vyhověl.
50. Soud nicméně považuje pro účely vedení dalšího správního řízení za vhodné se alespoň stručně vyjádřit k tomu, zda v daném případě byly splněny podmínky pro využití zkráceného přezkumného řízení, resp. zda vůbec mělo být přezkumné řízení – vzhledem k charakteru sporu – vedeno.
51. Účelem institutu zkráceného přezkumného řízení, který je projevem zásady procesní ekonomie, je odstranit akt přijatý v rozporu s právními předpisy bez zbytečného zatěžování dotčených osob, nikoliv zjednodušit činnost správních orgánů a připravit dotčené osoby o jejich procesní práva (rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 31/2011-72). Jak vyplývá z § 98 správního řádu, podmínkou zahájení zkráceného přezkumného řízení je mj. skutečnost, že nezákonnost je zjevná ze spisového materiálu, a že není třeba vysvětlení účastníků. Ve zkráceném přezkumném řízení se neprovádí dokazování, v zásadě v něm tedy nelze doplňovat správní spis. Jestliže uvedené podmínky (zjevnost porušení právního předpisu, absence nezbytnosti vysvětlení účastníků řízení, absence potřeby provádět dokazování) naplněny nejsou, je nutno přistoupit (při splnění zákonem stanovených podmínek) ke „klasickému“ přezkumnému řízení.
52. Jak vyplývá z napadených rozhodnutí, žalovaný zohlednil též tvrzení odvolatelů v jejich „žádosti o povolení obnovy řízení“, resp. „podnětu k přezkumnému řízení“, že „společné odvolání bylo podáno doporučeně na poště v Praze 4 dne 11. 3. 2013 v 19:59 hod.“, a přihlédl k předloženým důkazům. Na základě těchto dokladů pak žalovaný posoudil odvolání osob zúčastněných na řízení jako včasné. Je nutno dát za pravdu žalobkyni, že žalovaný prováděl dokazování a vycházel z vysvětlení účastníků, která nebyla součástí odvolacích řízení. Využití zkráceného přezkumného řízení v této věci tak nebylo na místě.

53. Bez ohledu na závěr o nenaplnění zákonných předpokladů pro vedení zkráceného přezkumného řízení však považuje soud za podstatnější uvést, že v daném případě vůbec nemělo být přezkumné řízení vedeno. Předmětem sporu totiž byla otázka skutková, nikoli právní, když pro rozhodnutí žalovaného bylo stěžejním posouzení otázky, kdy osoby zúčastněné na řízení podaly odvolání, tj. zda to stihly ještě v poslední den lhůty pro jeho podání či nikoli. Předmětem posouzení proto byly důkazy o podání předmětných odvolání poštovnímu doručovateli, k nimž žalovaný přihlížel. Jak správně argumentuje žalobkyně, institut přezkumného řízení není určen pro nápravu skutkových nesprávností, k tomu ve vztahu k přezkumu pravomocných rozhodnutí slouží v řízení před správními orgány obnova řízení.
54. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví mj. tehdy, jestliže se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Právě pravdivost data podání odvolání, z něhož vycházel krajský úřad, odvolatelé rozporovali a dokládali mj. předložením dalších důkazů. Pokud žalovaný v tomto případě přezkumné řízení zahájil, postupoval v rozporu s podmínkami pro jeho využití, neboť posouzení otázky, zda v konkrétním případě došlo k podání odvolání poskytovateli poštovních služeb ještě dne 11. 3. 2013 nebo až dne 12. 3. 2013, není otázkou právní (nesprávné posouzení této skutečnosti není právním omylem či právní vadou). Vadu vedení nesprávného typu správního řízení přitom nelze zhojit dalším vedením přezkumného řízení, byť za splnění všech jeho procesních podmínek, a to s ohledem na odlišné zákonné podmínky a předpoklady pro vedení obnovy řízení a přezkumného řízení.
55. Ve vztahu k námitce žalobkyně, že rozhodnutí v přezkumném řízení byla vydána k tomu neoprávněnou osobou, tj. že se jednalo o rozhodnutí vydané funkčně nepřislušným orgánem, lze s odkazem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 74/2010-173, stručně podotknout, že funkční příslušnost je zvláštním typem příslušnosti věcné, která má relativně samostatnou povahu. S případným nedostatkem funkční příslušnosti, tj. při chybném určení rozhodujícího správního orgánu v rámci vnitřně strukturovaného správního úřadu, zpravidla nejsou spojovány tytéž právní následky, jako s nedostatkem samotné věcné příslušnosti (tj. typicky nicotnost rozhodnutí); nedostatek funkční příslušnosti však může být důvodem nezákonnosti rozhodnutí; to by byl nejen případ žalobkyní zjevně v nadsázce uváděné situace, kdy by v přezkumném řízení rozhodoval např. vrátný, ale též situace zmiňované žalovanou, kdy by rozhodoval odbor, který k tomu dle organizačního řádu nebyl příslušný. Funkční příslušnost správního orgánu v rámci vnitřní organizace správního úřadu totiž, nevyplývali přímo z právní úpravy, bude zpravidla dána vnitřními předpisy konkrétního správního úřadu. Pokud tedy pravomoc vedoucí oddělení územně a stavebně správního I Ministerstva pro místní rozvoj rozhodovat v přezkumném řízení, byť jako pravomoc zástupčí, vyplývá z těchto vnitřních předpisů, funkční příslušnost správního orgánu by byla splněna.
56. Dalšími námitkami uplatněnými v žalobě (nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, zásah do práv nabytých v dobré víře) se soud v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu nezabýval. Jejich posouzení by na výsledek řízení o žalobě nemělo žádný vliv.

S ohledem na závěr soudu, že v daném případě vůbec nemělo být přezkumné řízení vedeno, není na místě zabývat se otázkou zásahu do práv nabytých žalobkyní v dobré víře či vypořádáním rozporů mezi jednotlivými důkazy, k nimž správní orgán v přezkumném řízení přihlédl.

57. Soud s ohledem na výše uvedené shledal, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadená rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj, jakož i jím předcházející rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj zrušil (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení tvořených zaplaceným soudním poplatkem ve výši 6 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby, replika), třemi režijními paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a konečně částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše přiznaných nákladů tak činí 18 342 Kč.
59. Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V tomto řízení osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla a soud neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady dalších nákladů řízení (výroky III a IV).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. 7. 2018

Mgr. Martin Kříž, v.r.
předseda senátu